

[Ministeren for handel, industri og søfart.] det beklagelige er jo, at det gang på gang viser sig, at der skal blot et enkelt uheldigt element til for at ødelægge betingelserne for god ånd og tone i f. eks. en skibsbesætning, og der må derfor være mulighed for som sidste middel at sætte ind med visse disciplinære tvangsmidler. Selvom der ikke er særlig grund til klage for tiden, må loven jo formes med sigte på en periode længere ud i fremtiden, hvor de disciplinære forhold måske atter en gang ændres i uheldig retning.

Når dette er sagt, vil jeg gerne fremhæve, at jeg ikke dermed har taget nogen urokkelig stilling til afgørelsen af, hvilke disciplinære midler der må anses for de bedst egnede i denne forbindelse. Men da jeg går ud fra, at det udvalg, der vil blive nedsat angående lovforslagene, vil interessere sig stærkt også for spørgsmålene omkring kap. 4, skal jeg ikke udbrede mig yderligere om dette emne, men blot sige, at jeg gerne deltager i en diskussion om disse spørgsmål, og jeg håber, at vi kan finde frem til en god og holdbar løsning.

Hvad endelig angår forslaget § 90, vil jeg blot bemærke, at lovens ikrafttræden er foreslået sat til 1. januar 1953 for at give administrationen fornøden tid til i samvirken med søfartens organisationer at udforme de regler, som forskellige af lovens bestemmelser skal kompletteres med; konsulaterne ude omkring bør også have en passende tid til at sætte sig ind i den nye lov. En lignende frist blev givet, da loven af 1923 skulle føres ud i livet.

Om forslaget til ændringer i søloven skal jeg kun bemærke, at det indskrænker sig til sådanne småændringer, der er en følge af den reviderede sømandslov, på samme måde som der i 1923 blev foretaget ændringer i søloven samtidig med, at den nye sømandslov vedtoges. Endvidere er sølovens ansvars-kapitel, der ikke har været ændret i realiteten, siden loven fremkom i 1892, foreslået ført à jour såvel med det af mig lige nævnte kapitel 5 i forslaget til sømandslov som med den strafferetlige udvikling i almindelighed.

Til sidst finder jeg anledning til at nævne det spørgsmål, som ifølge den omdelte betænkningens side 7 har været rejst indenfor kommissionen, nemlig hvorvidt der skulle tillægges de af sømandsloven omfattede funktionærer en lovfæstet organisations- og forhandlingsret i overensstemmelse med de regler, der for funktionærer på landjorden findes i funktionærlovens §§ 10—14.

Efter hvad der er oplyst overfor mig, er

dette ønske navnlig fremkommet fra skibsførerside, og rent faktisk er forholdet da også det, at de øvrige af søens funktionærer, altså navnlig maskincheferne, maskinmestrene og styrmandene, gennem deres organisationer har opnået organisations- og forhandlingsret overfor redernes organisation.

Naturligvis er den i tidens løb skete udvikling heller ikke gået sporløst hen over skibsførernes ansættelsesforhold og hele stilling i forhold til deres rederi, men jeg vil dog stadig tro, at skibsførerstillingen er af en så særlig karakter, betinget af skibsførerens stilling som rederens tillidsmand ombord og hans legitimation til i vidt omfang at optræde og handle på rederens vegne, at det ikke vil være rigtigt at betragte skibsførerne som almindelige funktionærer. Hvis denne antagelse er rigtig, må det også være naturligt at antage, at erhvervet selv finder frem til den rigtige løsning af dette spørgsmål.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at indstille forslagene til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Man gik derefter til:

Første behandling af forslag til lov om midlertidig ændring af lov nr. 62 af 24. april 1903 om højere almenkoler m. m.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 235).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Undervisningsministeren (Hvidberg): Jeg har herved den ære for det høje folketing at anbefale forslag til lov om midlertidig ændring af lov nr. 62 af 24. april 1903 om højere almenkoler m. m. Forslaget går ud på at bemyndige undervisningsministeren til indtil videre for højere almenkoler, som ønsker at iværksætte et forsøgsarbejde i gymnasieklasserne eller i realklassen, at godkende de fornødne afvigelser fra almenkolelovens bestemmelser om undervisningens ordning.

Der er allerede tidligere, for så vidt angår seminarierne og folkeskolen, tilvejebragt hjemmel for pædagogisk forsøgsvirksomhed, henholdsvis ved lov af 24. maj 1948 og 27. maj 1950. Ved den sidstnævnte lov er der foruden en ændring af folkeskoleloven gennemført en ændring af almenkoleloven, hvorved der er givet ministeren bemyndigelse til i forsøgsøjemed at tillade, at bestemmelserne om mellemskolen fraviges indenfor visse grænser; bl. a. således, at mel-